

DRAKULŮV HOST

Když jsme se připravovali na cestu, nad Mnichovem jasně svítilo slunce a vzduch byl plný radosti z časného léta.

Těsně před odjezdem se dostavil ke kočáru sám pan Delbrück (majitel hotelu Quatre Saisons, kde jsem bydlel), jen tak prostovlasý, a když mi popřál příjemnou vyjížďku, nechal ruku na klice dvířek a obrátil se ke kočímu:

„Se soumrakem ať jste zpátky! Nebe je čisté, ale severní vítr může zcerstva přinést bouřku.“ Pak s úsměvem dodal: „Jsem ovšem přesvědčený, že se neopozdíš, protože víš, jakou dnes máme noc.“

Johann důrazně odpověděl: „Ja, mein Herr;“ dotkl se svého klobouku a rychle vyrazil.

Sotva bylo město za námi, naznačil jsem mu, aby zastavil, a zeptal jsem se ho: „Pověz mi, Johanne, co je to dneska za noc?“

Pokřičoval se a lakonicky odpověděl: „Valpuržina noc.“ Pak vytáhl hodinky, velké staromódní německé stříbrné cibule, a mrkl na ně, přičemž pozvedl obočí a nepatrně pokrčil rameny. Pochopil jsem, že takhle se vši uctivostí protestuje proti zbytečnému zdržování, a tak jsem usedl zpátky do kočáru a dal mu znamení k jízdě. Vyrazil rychle, jako by chtěl dohnat ztracený čas. Koně tu a tam zvedli hlavu a nedůvěřivě nasávali vzduch. Při takových příležitostech jsem se pokaždé poplašeně rozhlédl kolem. Silnice byla dosti jednotvárná, neboť jsme křižovali jakousi větrem ošlehanou náhorní plošinu.

Jak jsme tak ujížděli, zahlédl jsem očividně málo užívanou cestu, vinoucí se malým údolím. Působila tak lákavě, že jsem nechal Johanna zastavit, i když jsem se ho tím možná dotkl – a nařídil mu, aby se vydal po nové cestě.

Vychrlil ze sebe všemožné výmluvy a několikrát se při tom pokřížoval. To probudilo mou zvědavost, a začal jsem se ho vyptávat. Odpovídal vyhýbavě a na protest se ostentativně díval na hodinky.

„Inu, Johanne,“ prohlásil jsem nakonec, „já se chci vydat touhle cestou. Nemusíš mě doprovázet, pokud nemáš chuť. Rád bych ale věděl, proč nechceš jet se mnou – víc nežádám.“

Namísto odpovědi se Johann bezmála vrhl z kozlíku, alespoň podle toho, jak rychle stanul na zemi. Pak ke mně prosebně napřáhl ruce a úpěnlivě mě žádal, abych tam nechodil. Jeho němčina obsahovala právě tolik zlomků angličtiny, abych pochopil, co chce sdělit. Zdálo se, že se mi snaží vysvětlit cosi, co jej očividně děsilo. Pokaždé se však zarazil a pak vyhrkl: „Walpurgis Nacht! Valpuržina noc!“

Pokoušel jsem se s ním dohodnout, ale je těžké přesvědčovat člověka, jehož řeč neovládáte. Výhodu měl zcela jistě na své straně, začal sice vždycky lámanou angličtinou, ale hned se rozrušil a navrátil se znovu do své mateřštiny – a přitom se pokaždé podíval na hodinky.

Najednou začali být koně neklidní a větrili nozdrami. Johann náhle zbledl jako křída, ustrašeně se rozhlédl, pak popoběhl dopředu, popadl uzdy a vedl koně o nějakých pět metrů dál. Šel jsem za ním a ptal se, proč to dělá. Namísto odpovědi se pokřížoval, ukázal na místo, na němž jsme ještě před okamžikem stáli, a vyjel s kočárem na hlavní cestu. Pak pokynul na kříž u cesty a řekl nejprve německy a pak anglicky: „Pohřbili ho – toho, co se sám zabil.“

Vzpomněl jsem si na starý zvyk pohřbívat sebevrahy na křížovatkách cest. „Aha! Teď chápu – nějaký sebevrah! To je zajímavé!“ Ale nedovedl jsem pochopit, proč byli koně tak vyplašení.

Během našeho hovoru jsme zaslechli zvuk připomínající směs jekotu a štěkání. Přicházel ze značné dálky; koně však velmi zneklidněli a Johann měl co dělat, aby je

uklidnil. Byl bledý a vykoktal: „To zní jako vlk – a přitom tady teď vlci nejsou.“

„Ne?“ ujišťoval jsem se. „Kolem města se už přece dávno vlci nepotulují, že ne?“

„Na jaře a v létě jsme už dávno žádné neviděli,“ odpověděl Johann, „ale se sněhem se jich ještě před pár lety několik objevilo.“

Zatímco poplácával koně po šíji a pokoušel se je uklidnit, nebe se rychle zatáhlo temnými mračny. Jasně sluneční světlo náhle zmizelo a my se zachvěli pod náporem studeného větru. Byl to však jen ojedinělý závan, spíše jakési varování, neboť slunce zas opět vykooklo z mraků.

Johann si přiložil ruku k očím, pozoroval obzor a prohlásil: „Sněhová bouře, a přijde brzy.“ Pak znovu pohlédl na hodinky, a zatímco dál pevně svíral uzdy – koně totiž bez ustání hrabali kopyty a pohazovali hlavou –, vylezl na kozlík, jako by bylo na čase pokračovat v jízdě.

Já zůstal poněkud tvrdohlavě stát a hned nenastoupil. „Pověz mi něco o tom, kam vede ta cesta,“ ukázal jsem do údolí.

Znovu se pokřižoval, a než odpověděl, zamumlal krátkou modlitbu: „Je to tam znesvěcené.“

„Co je znesvěcené?“ zeptal jsem se.

„Vesnice.“

„Tam je nějaká vesnice?“

„Ne, ne. Už stovky let tam nikdo nežije.“

Má zvědavost sílila. „Ale tys mluvil o vesnici...“

„Bývala tam.“

„Co se s ní stalo?“

Johann se pustil do dlouhého vyprávění tak zmatenou směsicí němčiny a angličtiny, že jsem nerozuměl dobře všemu, co říkal. Pochopil jsem však, že tam před dlouhou dobou, před několika staletími, lidé vymřeli a byli uloženi do hrobů; když však byly hroby znovu otevřeny, leželi tam muži i ženy s tvářemi plnými života a s ústy rudými od krve.

Aby si zachránili život (a taky duši! – a na tomto místě

se Johann pokřižoval), ti, co zůstali, uprchli tam, kde žijí živí, a mrtví jsou mrtví, a ne... nemění se v něco jiného. Johann se očividně bál větu doříct. Během vyprávění se jeho rozčilení stupňovalo. Zdálo se, že jeho představitost jej zcela pohltila, a Johann skončil prudkým záchvatem, bílý jako stěna, kapky potu se mu perlily na čele, třásl se a rozhlížel se kolem, jako by tady na otevřené pláni pod širým nebem čekal nějaké hrozné zjevení.

Konečně zcela zoufalý zvolal: „Valpuržina noc!“ a ukázal na drožku, abych do ní nastoupil.

To přivedlo mou anglickou krev do varu; ustoupil jsem a prohlásil: „Ty máš strach, Johanne – máš strach. Jeď domů, půjdu zpátky sám. Taková procházka mi jen prospěje.“ Dvířka kočáru byla otevřená. Vzal jsem ze sedadla špacírku z dubového dřeva, kterou jsem s sebou vždy brával na výlety, zavřel dveře, ukázal holí k Mnichovu a řekl: „Jeď domů, Johanne – Valpuržina noc se Angličana netýká.“

Koně byli teď neklidnější než kdykoli předtím, a Johann je jen s obtížemi udržel, zatímco mě vzrušeně nabádal, abych neudělal nic nepředloženého.

Vlastně mi bylo toho ubohého chlapíka líto, protože to myslel opravdu vážně, a přesto jsem se neubráníl smíchu. Jeho angličtina se zcela vytratila. Celý ustrašený zapomněl, že musí mluvit mou řečí, abych mu porozuměl, a drmolil dál německy. To začalo být po chvíli nudné.

Opakoval jsem rozkaz „Domů!“ a obrátil se k cestě do údolí.

Johann se zoufalým gestem obrátil koně k Mnichovu. Opřel jsem se o špacírku a hleděl za ním. Nějakou chvíli nechal koně jít krokem, když vtom se na vrcholku kopce objevil vysoký hubený muž. Víc jsem z dálky nedokázal rozeznat. Když se cizinec přiblížil ke koním, náhle začali poskakovat a poděšeně ržáli. Johann nebyl s to je udržet; vyrazili po cestě a divoce pádili pryč. Hleděl jsem za nimi, dokud nezmizeli z dohledu, a pak pátral po neznámém muži; ten však rovněž zmizel.

Vydal jsem se zvesela odbočkou do prohlubujícího se

údolí, do něhož Johann nechtěl vstoupit. Důvod tohoto odmítnutí nebylo nikde daleko široko vidět, a tak jsem kráčet několik hodin, aniž bych myslel na čas a vzdálenost, a nespatriil ani živáčka ani jakýkoli dům. Jak se zdálo, celé údolí bylo nadobro opuštěné. To mi ale došlo až ve chvíli, když jsem za zatáčkou narazil na řídký lesík; tady jsem si poprvé uvědomil, jak opuštěně působí krajina, kterou procházím.

Posadil jsem se ke krátkému odpočinku a rozhlížel se. Všiml jsem si, že se značně ochladilo – a kolem se rozeznělo jakési vzdychání, za nímž vysoko nade mnou následovalo tlumené zadunění. Zvedl jsem hlavu a zjistil, že na obloze se od severu k jihu ženou temná mračna. Bylo to nesporně znamení blížící se bouře v nejvyšších vrstvách atmosféry. Dala se do mě zima, a protože jsem si myslel, že je to jen sezením po tak vydatné procházce, pokračoval jsem v cestě.

Krajina byla stále malebnější. Nespatriil jsem nic výjimečného, ale celkový dojem byl okouzující. Nijak jsem nedbal na čas, a teprve když se snesl soumrak, začal jsem uvažovat o návratu domů. Vzduch byl studený a mraky táhnoucí po obloze stále zlověstnější. Provázel je vzdálený těkavý zvuk, s nímž se nesl onen mysteriózní křik, který kočí připisoval vlkům.

Na okamžik jsem zaváhal.

Řekl jsem si však, že chci vidět opuštěnou vesnici, a proto jsem kráčet dál a o chvíli později dorazil k široké rozsedlině mezi pahorky. Jejich úbočí bylo porostlé stromy, jež vybíhaly až na dno údolí a shlukovaly se na svazích a v úžlabinách, které se tu a tam objevovaly. Sledoval jsem zákruty cesty pohledem a zjistil, že se ostře stáčí k lesní houštině a tam se ztrácí.

Náhle se mě dotkl ledový závan vzduchu a začalo sněžit. Pomyslel jsem na značnou vzdálenost, kterou jsem urazil v osamělé krajině, a spěchal dál, abych se ukryl v lese. Obloha ještě víc potemněla a sníh houstl a houstl, až byla země všude kolem mě pokryta bělostným kobercem, jehož okraje mizely v mlžné nicotě. Cesta tu byla

hodně špatná a v rovných úsecích nedobře značená; po nějaké době jsem zjistil, že jsem z ní musel sejít, neboť jsem již neměl pod nohama zpevněnou zemi a propadal se hlouběji do trávy a mechu. Pak vítr zesílil a dul stále urputněji, až jsem byl nucen před ním utíkat. Vzduch teď byl ledově studený a já se třásl zimou, i když jsem rychle krácel dál. Hustě padající sníh kolem mě tančil v tak divokém víru, že jsem sotva dokázal mít oči otevřené. Tu a tam mrak rozřal mohutný blesk, v jehož světle jsem před sebou rozeznával hradbu stromů, většinou tisů a cypřišů, jejichž větve se ohýbaly pod vrstvou sněhu.

Brzy jsem se ocitl v závětří stromů, kde bylo poměrně ticho, o to lépe jsem však slyšel svištění větru nade mnou. Mezitím se již snesla noc a ještě víc začernila bouřlivou oblohu. Vítr teď pozvolna odumíral a ozýval se jen osamělými silnými nárazy. V oněch okamžicích jako by se podivné vlčí vytí kolkolem rozléhalo ozvěnou z mnoha hrdel.

Těkávé světlo měsíce proniklo plujícími černými mraky, ozářilo mé okolí a ukázalo mi, že jsem na okraji houštiny tisů a cypřišů. Protože přestalo sněžit, odvážil jsem se vyjít z úkrytu a rozhlížel se.

Všiml jsem si mnoha starých základů a doufal jsem, že nějakou šťastnou náhodou tu najdu dostatečně zachovaný dům, v jehož ruinách se snad budu moci přechodně ukrýt. Když jsem obcházel okraj mlází, zjistil jsem, že je obepíná nízká zídka; vydal jsem se podél ní a brzy došel k jakémusi otvoru. Tady tvořily cypřiše alej vedoucí ke čtvercové budově. Sotva jsem si jí všiml, mraky opět zakryly měsíc, takže jsem pokračoval potmě. Vítr se musel ještě ochladit, protože jsem se při chůzi třásl po celém těle, naděje na úkryt mě však hnala slepě dál.

Zastavil jsem se, neboť se rozhostilo nenadálé ticho. Bouře byla tatam; mé srdce – snad z účasti s mlčením přírody – jako by přestalo tlouct. Ale to trvalo jen okamžik; náhle se měsíc znovu vyhoupl z mraků a vyjevil mi, že jsem se ocitl na hřbitově a čtvercová budova přede mnou je velká mramorová hrobka, jejíž kameny září bíle

jako sníh kolem. Se světlem měsíce se znovu vrátilo divoké kvílení vichřice, která i teď ožila táhlým, hlubokým vytím smečky psů nebo vlků. Vyděsil jsem se a cítil stále silněji rostoucí chlad, který mi svíral srdce. A zatímco měsíc ozařoval mramorovou hrobku záplavou světla, bouře o sobě dávala opět vědět, jako by se vracela po své stopě. Fascinovaně jsem krácel k hrobce, abych zjistil, co je uvnitř a proč tu tak osaměle stojí. Obešel jsem ji a nad dóřským portálem německy četl:

Graběnka Dolingerová z Hradce Štýrsko nalezena mrtvá 1801

Nad hrobkou postavenou z několika ohromných kvádrů jsem rozeznal dlouhý železný stožár či sloup, zapuštěný do mramoru. Když jsem přešel na opačnou stranu, našel jsem tam velkými ruskými písmeny vyrytý nápis:

УБИТЫ ЕТО ЮРКИЕ ГОСУДАРИ
Mrtví jsou HBITÍ PÁNI

To vše bylo tak podivné a zvláštní, až se mi roztrásla kolena. Poprvé jsem si přál, abych uposlechl Johannovy rady. Pak jsem si v téhle téměř mysteriózní chvíli cosi uvědomil a mé zděšení ještě vzrostlo. Dnes je Valpuržina noc!

Valpuržina noc, v níž podle přesvědčení milionů lidí obchází po světě ďábel – hroby se otevírají a mrtví putují po zemi. Ta jediná noc roku, kdy hýří všichni zlí duchové země, vody a povětří. A tohle bylo místo, před nímž mě kočí tak naléhavě varoval. Tohle byla vesnice, jejíž obyvatelé před staletími uprchli. Tady došlo k sebevraždě; toto bylo místo, kde jsem byl sám – rozjitřený, chvějící se chladem, pod rubášem sněhu vystaven na milost a nemilost znovu se blížící bouři! Musel jsem pomyslet na své přesvědčení i všechnu svou víru a sebrat veškerou svou odvalu, abych se v návalu děsu nezhroutil na zem.

A teď se teprve bouře doopravdy rozběsnila. Země se zachvěla, jako by kolem pádily tisíce koní; a tento-

krát bouře na svých ledových letkách nepřinesla sníh, ale velké kroupy, které dopadaly s takovou silou, jako by je metali baleárští vrhači kamenů – kroupy rozdíraly listy i větve a ohýbaly je tak, že cypřiše neskýtaly větší úkryt než stébła obilí. Zprvu jsem se schoval pod nejbližší strom, brzy jsem však musel prchnout a uchýlit se k jedinému místu, které ještě skýtalo ochranu: hlubokému mramorovému portálu hrobky. Tam jsem se schoulil u těžkých bronzových dveří a byl do jisté míry chráněn před kroupami; nyní mě trefovaly, jen když odskakovaly od země nebo od mramorové zdi.

Jak jsem se opřel o dveře, nepatrně se pohnuly a otevřely dovnitř. Tváří v tvář nelítostné bouři byla pro mě i samotná hrobka vítaným útulkem, a užuž jsem chtěl vstoupit, když široce rozvětvený blesk ozářil široširou oblohu. V té záři jsem spatřil v temnotě hrobky krásnou ženu s plnými tvářemi a rudými rty, zdánlivě spící na katafalku. Jak zazněl hrom, jako by mě uchopila jakási gigantická ruka a vyvrhla ven do bouře. Vše se odehrálo tak náhle, že kroupy do mě začaly znovu bušit dřív, než jsem si stačil uvědomit své zděšení. Zároveň jsem se nedovedl ubránit podivnému, vtíravému pocitu, že tu nejsem sám. Pohlédl jsem k hrobce. V tu chvíli se znovu oslnivě zablesklo a blesk sjel do ocelového sloupu tyčícího se nad hrobkou, odtud přeskočil na zem a jako sršící plamen tříštil mramorové kvádry. Mrtvá žena se na okamžik zvedla v agonii plamenů, které ji pohlcovaly, a její pronikavý výkřik plný bolesti zanikl v dunění hromu. Poslední, co jsem zaslechl, byla směsice děsivého kvílení, a pak mě znovu uchopila obří ruka a strhla mě pryč, zatímco mé tělo bičovaly kroupy a vzduch jako by vibroval vytím vlků. Na co jsem byl schopen se ještě upamatovat, byla neurčitá, bílá, pohybuující se masa, jako by ze všech hrobů kolem vystupovali duchové mrtvých a blížili se ke mně bělostnou mlhou běsnící bouře.

Pozvolna se mi vracelo vědomí a s ním pocit ubíjející malátnosti. Zprvu jsem si nevzpomínal na nic, ale pak

se mé smysly začaly pozvolna probouzet. Nohy mě silně bolely a nedokázal jsem jimi vůbec pohnout. Jako by ochrnuly. Krk a páteř byly ledově chladné, a mé uši byly stejně jako nohy jakoby z vaty a rovněž bolely, v těle jsem však vnímal jakési teplo, což mě naplňovalo bezmála rozkoší. Vše ostatní bylo jako ve zlém snu – ve skutečném snu, pokud si můžu takový výraz dovolit; jakási těžká tíha mi spočívala na hrudi, a já se mohl jen stěžít nadechnout.

Tento stav jakéhosi polovědomí trval dlouho, a když vymizel, musel jsem usnout nebo omdlít. Pak se ve mně vzedmula vlna hnusu, který se podobal prvnímu stadiu mořské nemoci, a divoká touha osvobodit se od čehosi – jenže jsem nevěděl od čeho. Zahalilo mě nesmírné ticho, jako by se celý svět ponořil do spánku anebo zemřel – jen nejasně jsem slyšel tiché šelestění. Zdálo se, že poblíž se pohybuje nějaké zvíře. Po chvíli jsem ucítil teplý škrábavý dotek na hrdle a ke své nepopsatelné hrůze jsem poznal strašlivou pravdu. Jakési velké, těžké zvíře leželo na mě a olizovalo mi teď hrdlo. Ztuhl jsem, neboť mě nejasný instinkt varoval, abych se ani nepohnul; ta bestie však ve mně vycítila nějakou změnu a zvedla hlavu. Přivřenými víčky jsem nad sebou spatřil velké planoucí oči obřího vlka. Jeho ostré bílé tesáky se zaleskly v otevřené rudé tlamě a já na tváři ucítil jeho horký, ostře páchnoucí dech.

Co se dělo dál, nevím. Probralo mě až hluboké zavrčení, po němž následovalo zavytí, jež se několikrát opakovalo. Konečně se mi zdálo, že ze značné dálky slyším hlasy, které společně volají: „Hej! Haló!“ Naklonil jsem opatrně hlavu a pohlédl směrem, odkud zvuky přicházely, ale hrobka mi zakrývala výhled. Vlk vyl podivně dál, a mezi stromy se začala míhat narudlá záře, jako by sledovala vlčí vytí. Když se hlasy přiblížily, vlk zavyl ještě hlasitěji. Neodvažoval jsem se pohnout anebo zavolat. Narudlá záře se blížila po bílé pokrývce, která se táhla kolem mě do tmy. Pak se náhle mezi stromy objevil poklusem oddíl jezdců s pochodněmi. Vlk seskočil z mých prsou a rozběhl se pryč ze hřbitova. Viděl jsem, jak jeden

z jezdců (soudě podle čepic a dlouhých armádních kabátů to byli vojáci) zvedl karabinu a zamířil. Muž vedle něj mu srazil ruku, a já slyšel, jak koule zasvištěla nad mou hlavou. Nepochybně mě považoval za vlka. Druhý si všiml zvířete mizejícího mezi stromy a vystřelil po něm. Pak oddíl vyrazil dál – několik mužů se vydalo ke mně, ostatní za vlkem mezi zasněžené cypřiše.

Když se blížili, pokoušel jsem se pohnout, byl jsem však zcela vysílený, i když jsem viděl a slyšel vše, co se dělo kolem mě. Dva či tři vojáci seskočili z koní a klekli si vedle mě. Jeden z nich mi zvedl hlavu a položil mi ruku na srdce.

„Dobrá zpráva, kamarádi!“ vykřikl. „Srdce mu ještě tluče!“

Někdo mi přiložil k ústům láhev brandy; alkohol mi dodal sílu, takže jsem mohl naplno otevřít oči a rozhlédnout se. Paprsky světla a stíny se míhaly mezi stromy, a já zaslechl, jak muži volají jeden na druhého. Sbíhali se a poděšeně vykřikovali; a pak zazářily další pochodně – to se muži neuspořádaně hnali nazpět hřbitovem jako zběsilí. Když někteří z nich dorazili až k nám, vojáci poblíž mě se jich začali napjatě vyptávat:

„Tak co, našli jste ho?“

„Ne! Ne!“ vykřikovali zmateně. „Pryč, rychle – rychle! Není tu bezpečno, a zrovna tuhle noc!“

„Co jste viděli?“ vyhrkli vojáci jako jeden muž.

Odpovědi byly tak neurčité, jako by se příchozí obávali vyjádřit své myšlenky.

„To... to... on sám!“ koktal jeden v náhlém pomatení smyslů.

„Vlk – ale vlk to nebyl!“ zachvěl se druhý.

„Takového dostaneme jen posvěcenou kulí,“ prohlásil třetí klidněji.

„To se tak stává, když jsme tuhle noc venku! Ale našich tisíc marek jsme si poctivě zasloužili!“ mínil čtvrtý.

„Ty rozbité kusy mramoru jsou potřísněné krví,“ zamumlal kdosi po delší přestávce, „ale za to blesk nemůže. A on... dostane se z toho? Podívejte na jeho hrdlo! Vidíte, kamarádi, ten vlk na něm ležel a zahříval ho.“

